

τούς λόγους του: οί μὲν κακοὶ κακὸν τι ἐργάζονται ἀεὶ τούς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀγαθὸν ἐγὼ δὲ δὴ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκω, ὥστε καὶ τοῦτ' ἀγνοῶ, ὅτι, ἐάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυγόντων, κινδυνεύσω κακὸν τι λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ὥστε τοῦτο τὸ τοσοῦτον κακὸν ἐκὼν ποιῶ...» Οἱ λόγοι τοῦτοι στὴν ἐξαντλημένην σὲ συνέπειες ἔγνοιά τους λένε πῶς ὁ πρῶτος πού θά πληρώσει ἐξ αἰτίας λαθιμένης, μονομεροῦς, φανατισμένης καὶ κακῆς, πρὸς διαφθορὰ καὶ διαστροφή τοῦ πνεύματος δασκαλίας, εἶναι αὐτὴ τούτη ἡ δασκαλία, πού θά ριχτεῖ χάμω καὶ θά ποδοπατηθεῖ ἀπὸ τὰ ἴδια «μοχθηρὰ» πνεύματα πού δημιούργησε.

Τώρα νομίζω πῶς πρέπει νὰ γυρίσω σ' αὐτὸ πού σοῦ ἀνάφερα στὸ προηγούμενο γράμμα μου καὶ νὰ πῶ: Ναι, νομίζω ὅτι ἡ εἰσβολὴ στὸν τόπο μας τῆς τεχνοκρατίας, κατὰ τὸν τρόπο πού πάει νὰ γίνει, σημαίνει ἄνοιγμα λογαριασμοῦ προτοῦ νὰ τακτοποιηθῇ ὁ παλιός. Κι ὁ παλιός μας λογαριασμός ἦταν ἡ εἰσβολὴ στὸ τόπο παρὰ πολλοῦ ξενικοῦ πνεύματος στοὺς θεσμούς τῆς ζωῆς μας, τὴν ἐπαύριο τῆς Ἐθνικῆς μας ἀποκαταστάσης, πρὶν καλά-καλά συνειδητοποιήσουμε τὸν νεοελληνικό μας εἶναι, πού μόνο θά μᾶς βοηθοῦσε στὴν

καθαρὴ καὶ θετικὴ πρόδοός μας, πνευματικὰ, κοινωνικοπολιτικὰ καὶ πολιτιστικὰ. Τὸ ὄλο τῆς ζωῆς μας σήμερα ἔχει ἓνα πνεῦμα νόθο. Νομίζω ὅτι παραπατάμε μὴ ξαίροντας πῶς νὰ σκεφθοῦμε: Λατινικὰ, Γαλατικὰ, Τευτονικὰ, Ἀγγλοσαξωνικὰ, Σλαβικὰ ἢ Μεσανατολικὰ; Τελικὰ παίρνουμε λίγο ἀπ' ὅλα κάθε φορά καὶ μόνο Ἑλληνικὰ δὲν σκεφτόμαστε. Καὶ πάνω σ' αὐτὸ πᾶμε νὰ προσθέσουμε πλατειὰ - πλατειὰ καὶ τὴν τεχνοκρατία στὴ ζωὴ μας, στὴ χειρότερη μορφή της, δηλαδή στὸ ἐπίπεδο τῆς κατώτερης ἢ τὸ πολὺ τῆς μέσης, ὅταν ἀκόμη στὰ πανεπιστήμιά μας λείπουν τὰ ἐργαστήρια ἐπιστημονικῆς ἔρευνας. Καὶ φτιάχνουμε καὶ θά φτιάξουμε τεχνικὲς σχολές. Καὶ ἰδρύματα ἐπιστήμης καὶ ἔρευνας στὸ ἐπίπεδο πού ἀξιῶνουν οἱ ἑλληνικὲς ἱκανότητες δὲν φτιάχνουμε καὶ δὲν θά φτιάξουμε, καθὼς φαίνεται. Καὶ παράλληλα ἐγκαταλείπουμε καὶ τίς θέσεις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας πού μόνη θά μᾶς ὀδηγοῦσε στὴν ὀλοκλήρωση τῆς συνειδητοποίησης τοῦ νεοελληνικοῦ μας εἶναι ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς τεχνοκρατίας τοῦ πιὸ πάνω εὐτελοῦς ἐπιπέδου, πού θά μᾶς νοθέψῃ ἀκόμα περισσότερο.

(Θά συνεχισθῇ στὸ ἐπόμενο)

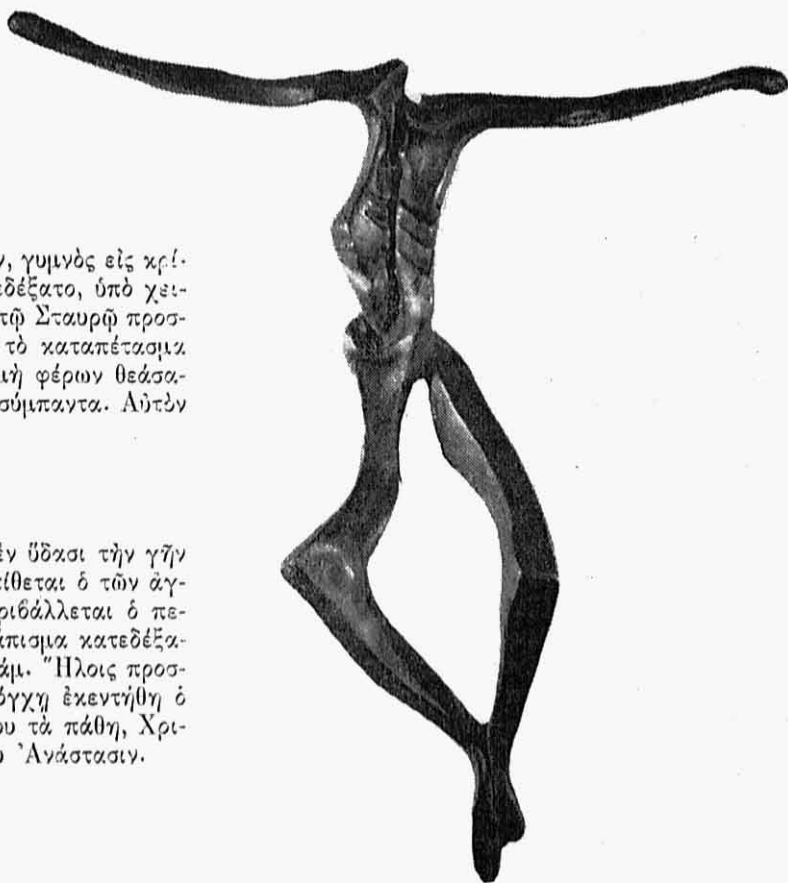
M N H M H

1

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἡμάτιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἴστατο, καὶ ἐν σιαγόνι ράπισμα ἐδέξατο, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἐπλασεν· ὁ δὲ παράνομος λαὸς τῆ Σταυρῆ προσήλωσε τὸν Κύριον τῆς δόξης. Τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

2

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεὺς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλον τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλιος προσήλωθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγγη ἐκεντήθη ὁ Ἰὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη, Χριστέ, Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Πάνου Παπαπάνου: «ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ», Ὁρείχαλκος